

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

III. évfolyam 1887.

— Engem elragad.

hogy az ő dörgésük olyan mint a színházi dörgés és villámlás, melytől még a gyermek sem ijed meg. — Ugyan mi ellen dörömbölnék? A magyar nyelv és műveltség ellen.

Mintha összebeszélték volna a brassói és nagy-szebeni konfraterek, egyszerre hoznak vezércikket e hó 16-ki lapjaikban a magyar műveltség ellen dörömbölván mindaketten. Hosszabb cikk a Tribunáé, mert annak vezércikkirója nagyon érti azt a mesterséget, hogyan kell sok szóval keveset vagy éppen — s ebben mester — semmi okos dolgot se mondani. Nem szereti az egyenes, hanem a kerülőutat, de ez már olyan gusztus, a mi felett nem vitatkozhatunk. Elég annyit megjegyeznünk, hogy négyhasábos vezércikk telt ki ezen példabeszédről: „Turcul te bate; Turcul te judecă! azaz: A török ver meg, a török ítél el. Fáj, hogy megverték a nationalistákat Siriában — Világosan — s hogy e miatti keservét, hanem vezércikkkel enyhíti mély bánatát. Törökről, horvátokról, horvát igazságszolgáltatásról Héderváyról ír szélteben-hosszában, hogy utoljára az ő szeretett magyarján végezhesse.

•Egy darabka t. i. Horvátország a magyar álmában az ázsiai életből s az a jogtisztelet, melyet a módszeres világ a rómaiaktól örökölt, a hosszú német uralom alatt sem volt képes a mi társadalmunk minden rétegét áthatni.

Most aztán következik a tanulság imígyen:

„Félő, hogy szerbek, görögök bo'gárol és románok tülhuladnak minket; félő, hogy idővel még a törökök is így fogják átfordítani a román példabeszédet: „A magyar meyer, a magyar elitél.”

Azért kellett négyhasábos vezércikket rikkantani, hogy átfordíthassa a „Tribuna” olvasóinak mulattatására ezt az oláh példabeszédet. A mi a verést illeti, abból kijutott a Tribunának, de hasznát eddig még nem láttuk. Kikap igazában csaknem mindennap a „Kolozsvár”-tól. Mossa a szerencsét.

A „Gaz.” is, mint említettük, ugyanazon napon dörömböl a magyarnyelv és műveltség ellen. Nem teszi neki, hogy Balázsfalván a fiúk a magyar irodalomból jó érettségit tettek, míg a románból csak némi(?) tekintetből néztek el valamieskét. Nem tetszik, hogy a „Nemzet” a magyar műveltséggel kínálhatja. A választások szerencsés esélye megkábította a „Nemzetet.”

Hogy minő eszközökkel győzött a szabadelvű kormánypárt, azt ő nagyon jól tudja s tőle mult szemlénkből e lapok t. olvasói is meg tanulták. Nem kell a Gazetának az egyéni szabadság, egyenlőség, több kell annál, t. i. nemzeti. Hogy pedig milyen az a magyar viseltség, annak bebizonyítására elbeszél egy rémtörténetet, — hogy miként jutott egy magyar nemes egy szegény román földésznek a szállójához, melyet nem akart eladni. Még börtönbe is került a szegény ember fiával együtt. Két egész napig voltak letartóztatva, a fogság ideje alatt kinózták verték őket, míg az asszony odahaza betegen feküdt. — Igéri, hogy erről még írni fog. Ilyen a magyar műveltség, azaz, hogy ez a szálló historia, még ha szóról-szóra úgy is történt volna, mint ő írja, de mi nem hiszszük, elegendő arra, hogy a magyar műveltségtől borsózzék a hátuk azoknak, kik azt a rémtörténetet olvassák.

Már most ha Románia műveltségét mi is az

ott is mindennap előforduló enyém-tied-féle perekből, egyesek tulkapásaiból itélőnek meg, mit szólna ahhoz a „Gazeta”? A mi ott történik az jó, a mi Magyarországon történik, az a magyar műveltségtől való elijesztésre igen alkalmas eszköz, így okosodik a passivista.

Csak dörömböljenek és dörömböljanak a magyar műveltség ellen, ha ráérkeznek, mert annál inkább fog az terjedni, mennél inkább gyalázzák. Nagyon kiesi, piczi legények ők ahhoz, hogy a magyar műveltség terjedését megérithessék. Aztán mit szólunk olyan urak egyéni izléséről, műveltségéről, kik saját magyar hazájuk kulturájáról csak is gyalázólag képesek nyilatkozni? Önmagukra mondtak ítéletet.

Czenkalji.

Segítség.

A magyar közönséghez.

Három nagy magyar város lett porrá, romokká, Eperjes, Nagy-Károly, Torockó. Templomok, iskolák, középületek elhamvadtak. Isten háza; muzsák háza és a szegény ember háza mind egyenlő rom lett.

Isten próbára akarta tenni a magyar nemzetet. Tud-e önmagán segíteni a veszélyben?

A király és a nemzetgyűlés magas példákban megadták a választ. Irodalom és művészet követte példáikat. Felhívásunkra a magyar irodalom és művészet képviselői oly emlékalbumot alkottak össze, mely szellemi tartalomra, érdekességre nézve ép úgy, mint művészi rajzok tekintetében kiváló becünnek mondható. A ki ezt megszerzi, a hazának és emberiségnek hoz áldozatot s ugyanakkor saját házának szerez vele emlékül elteendő dísz. Részt vett a mű létrehozásában a magyar közélet, irodalom és művészet számos jelese, közöttük annyi fényes név. Bizonyítsa be hazánk közönsége, hogy a legfényesebb név magáé a magyar nemzeté, midőn részvételére teljes joggal hivatkozik a részvét nemtője.

*

A „Segítség” külső kiállítása gondosságban és díszben meg fog felelni a belsőnek, s örömmel jelenthetjük, hogy e szép célra az irodalmon és művészetén kívül a magyar ipar is meghozza áldozatát; jelesen több hazai papírgyártól s más nagy iparosainktól hazafiúi áldozatról tanuskodó ajánlatok érkeztek a „Segítség” irodájába, a melyek mindenike elő fogja mozdítani a célt, hogy ez emlékalbum jelentékeny összeggel járuljon elhamvadt magyar városaink újra építéséhez.

A díszes emlékalbum ekkép sokkal nagyobb terjedelmet nyert, mint eleinte tervezve volt. A „Segítség” emlékalbum négyféle kiadásban fog megjelenni, u. m.: egy forintos, három forintos, tíz forintos és száz forintos kiadásban, melyeknek már elseje — a legolcsóbb — az egy forintos is csinosan lesz kiállítva, s díszes borítékban 40 nagy oldalra terjedő s mintegy 70 képpel illusztrált tartalommal árához képest annyit fog nyújtani, hogy hasonló díszes illusztrát füzetet a külföldi nagy irodalmakban is csak két-három ekkora áron lehetne megszerezni.

A drágább példányok fokozott díszszel lesznek kiállítva és külön művészi mellékletekkel ellátva. Jelesen a három forintos példányok részben színes alaponyomatú képekkel karton vastagságú papíron, a tíz

forintosok olifant-nagyságban pergament borítékkal fognak megjelenni. A száz forintos példányok az előfizetők nevével ellátva, rendkívül díszes alakban lesznek kiállítva, szintén olifant-alakban, merített karton-papíron. Selyemborítékba kötve pergament burokkal, hasonlóan Ipolyi Arnold „A magyar korona” című dísművének a király és a pápa részére készített külön példányaihoz.

A „Segítség” emlékalbumra, miután annak, kivált drágább példányai csak az előfizetők számára arányában fognak nyomtatni, előfizetést nyitattik. Az előfizetési pénzek kezelését és az előfizetés útján megrendelt példányok szétküldését a Franklin-Társulat vállalta el. Az előfizetési pénzek tehát a „Segítség” számára a (Franklin-társulat kiadóhivatalába Budapest, egyetem-utca 4. szám) küldendők. A megrendelések utánvétel is eszközölhetők.

A t. megrendelők kéretnek, hogy a megrendelésben világosan tüntessék ki, mely kiadást (az 1, 3, 10, 100 frtost) és hány példányban rendelik meg.

A sok gondot és munkát igénylő díszes emlékalbum augusztus elejére készül el, s augusztus hó folytán fog a megrendelőknek szétküldetni.

A „Segítség” gyűjtő-íveinek és előfizetési összegeinek beküldését a Franklin-Társulat kiadóhivatalához augusztus hó 15-ikéig kérjük.

A „Segítség” emlékalbum szerkesztésére és művészi kiállítására két bizottság alakult: irodalmi és művészeti.

A „Segítség” irodalmi bizottságban Jókai Mór főszerkesztőn és társszerkesztőjén Nagy Miklóson kívül dr. Beöthy Zolt, Rákosi Jenő, Szama Tamás, Törs Kálmán, Vadnay Károly és mint jegyző dr. Szádeczky Lajos működnek közre.

A „Segítség” művészi bizottságának tagjai a művészeti rész szerkesztőjén Roskovics Ignácson kívül, még két művésznök: Vágó Pál és Zala György.

A „Segítség” ügyében értekezhetni naponként déli 12 és 1 óra közt a „Segítség” irodájában: Egyetem-tér 9. szám.

*

A „Segítség” emlékalbum által kitűzött cél elmozdítására ez irodalmi vállalatkal kapcsolatban sorsjáték és népünnepély rendeztetik, a melyeknek jövedelme a tűzkárosultak és az árviz által sújtott szegényebb lakosság között arányosan fog megosztatni, a „Segítség” emlékalbum jövedelme azonban kizárólag azon célra fog fordíttatni, melyre e vállalat alapított, a három magyar város újra építésének elmozdítására.

E jótékony vállalatok ügyében az említetteknek kívül még több bizottság is alakul, melyekben közéletünk számos kitűnősége vesz részt, jelesen;

A „Segítség” ügyében a terjesztést vezető bizottság alakult, melynek tagjaiul eddig felkérlettek: br. Atzél Béla, gr. Bánffy Béla, Beniczky Ferencz, Berzeiczki Albert, Csávolszky Lajos, Darányi Ignác, gr. Dessewffy Aurél, Gerlóczy Károly, György Aladár, Ivánka Imre, Jókai Mór, gr. Károlyi Gyula, gr. Károlyi István, Lévai Henrik, br. Liphay Béla, Nagy Miklós, Roskovics Ignác, Serák Károly, gr. Telek József, Tisza István, gr. Tisza Lajos, Theák Endre, Urváry Lajos, Vágó Pál, Visi Imre, Wékerle Sándor, Zala György, Zichy Antal. E bizottság még több taggal fog kiegészíttetni.

— Pedig nem hiszem, hogy ön nem látott volna már ennél szebbet is.

— Meglehet, hogy kedves érzelmeim teszik előttem oly széppé.

— Kedves érzelmei?

— Megvallom, hogy a tájképek közül csak azok tetszenek nekem, a hol nymphák vannak a virágok között.

— De hiszen itt nincsenek nymphák!

— Egyet látok, — mondám és szerelmesen néztem a szeme közé.

Vilma fölkapzaggott.

— Csak nem engem gondol?

— Festve sem láttam szebbet.

— No már bocsásson meg, de ön igen nagyokat mond.

— Esküszöm a napra, a holdra, a piramisokra, hogy igazat mondok, hogy kegyed szebb, mint Kleopatra, büvölőbb, mint Sába királynője, igazóbb Vénusnál.

— Nem ismerem ezeket az asszonyságokat.

— Én egyesülve látom bájaikat kegyedben.

Vilma letépett egy fahéjrozsát és így szólt:

— Ismeri ennek a virágnak a jelentését?

— A virágnyelv szerint én bátoritást magyarázok belőle.

— Csalódik; azt jelenti: „Nekem nem szabad ilyen dolgokat hallanom.”

— Zsarnok, a ki mondja, hogy kegyed ne nézzen tükörbe.

— Azt nem mondja senki.

— Én tükröt tartottam kegyed elé.

— Nem hittem soha a tükörnek.

— Pedig soha oly igazán nem mutatott, mint most. Az igaz, hogy én nem vagyok foncsorozva, de a lelkem tisztán mutat.

— Hát jó, én elhiszem, hogy úgy beszél, a mint érez; de azt engedje meg kijelentem, hogy ön legalább is optimista.

— Olyan angyallal szemben, mint kegyed, nem is lehet más az ember.

Vilma láthatólag boldognak érezte magát.

Én megfogtam az egyik kezét.

— Nézze, nagysád, például ezt a kis kezét. Hol az a márványszobrász, a ki ennél szebbet tudjon előállítani? Oh, én életem legboldogabb percét élvezném, ha megengedné nagysád, hogy e picziny kezét ajkaimhoz emeljem.

Vilma nem tudta, mit tegyen, — hallgatott.

Én pedig letérdeltem eléje és két kezembe vévém kis kacsóját, lágy pusztit nyomtam rája.

Aztán ajkamon volt már a szó, a mi ez után

szólt, — midőn valami fényes kiugrott a

bokorból és nadragomnak legkényesebb pontjába beléharapva, — kiragadott belőle egy tenyérnyi széles darabot.

Vilma fölrikoltott, aztán rákiáltott a kutyára: „Hektor, Hektor! Nem takarodsz el!”

A kutya diadalmas morgással rohant el, szájaiban lebegtetve a ruhadarabot.

Képzeltetni, milyen kritikus helyzetben maradtam. Vilma nem merte kérdezni, hogy nincs bajom, én pedig nem tudtam folytatni szerepemet.

Bementünk a kastélyba; persze én mindig úgy álltam, hogy csak elülről lásson, ő pedig nem mert reám nézni.

Megmutatta, hogy melyik lesz a szobám és a holnapi viszontlátásig ajánlotta magát.

Egyedül vacsoráltam és alig vártam, hogy eljér legyem.

Éjfél táján kiszöktem a szobámból és megkerestem a veloczipédemet. Aztán ráültem és — ugyemars! — úgy kiharikáztam az udvarból, mintha soha sem láttam volna azt a helyet.

A tizenhetedik Vilmának csakugyan igaza volt, mikor azt mondta, hogy szerencsétlenek azok, a kik a kik hozzá szerető szívével közelednek.

De hát úgy kell neki, — minek tart a galamb kutyákat.

Gárdonyi.

Az augusztus 20-án rendezendő nagy nép-
ünnepély intézésére külön bizottságok alakulnak gr.
Károly István, br. Atzél Béla, gr. Teleki József és
Gerlóczy Károly polgármester elnökölete alatt.

A „Segítség” emlékalbum számára irodalmi
dolgozatokat és emléksorokat küldöttek be eddig szá-
mosan s ezek élén, Rudolf trónörökös főherceg ö
felsége, József főherceg ö fensége, Koburg Fülöp kir-
herceg ö fensége; továbbá minden jelesünk az iro-
dalom teréről.

Rajzokat pedig Stephanie trónörökös főhercegné
ö fensége, Klotild főhercegnő és két leánya Mária
Dorothea és Margit főhercegnők s Koburg Luiza kir-
hercegnő ö fenségeik, valamint számos művészeink
e teren is.

Az irodalmi és művészi közreműködők száma
midőn e sorokat írjuk, még folyvást szaporodik, de
már az eddigi fényes névsor kezdesedik arról, hogy
a „Segítség”-hez belső becsre és művészi kiállításra
hasonló emlékalbum a magyar irodalomban eddig még
nem jelent meg, s azoknak, kik megrendelésükkel a
jótékony czélt előmozdítják, egyuttal szép és mara-
dandó emlékül fog szolgálni.

Budapest, 1887. július hó.

Jókai Mór,
szerkesztő.

Becsics Gusztáv,
a művészeti rész szerkesztője.

Nagy Miklós,
társ-szerkesztő.

Egyletek.

A magyar kereskedő ifjuság országos szövetsége I. sz. évi rendes közgyűlése

folyó 1887. évi augusztus hó 14-én délelőtt 9 órakor
fogja megtartani Kolozsvárt és pedig a III. országos
kongresszus alkalmából, melynek első tárgya, ezen je-
len, most hirdetett közgyűlés leendő. Ezen közgyűlésre
a szövetség tagjai ezennel meghívattak.

Napirend:

1. Elnöki megnyitó beszéd.
2. Jegyzőkönyv hitelesítő kiküldése.
3. Az ideai választmány és számvizsgálók jlen-
tése s javaslatok tárgyalása.
4. A jövő évi költségvetés megállapítása.
5. Netaláni indítványok tárgyalása.
6. A tisztikar, választmány és számvizsgálók
megválasztása.
7. Elnöki zárszó.

Budapest, 1887. évi július hó 14-én.

Az orsz. szövetség központi választmánya.

Füldő levél.

Kovácsna, 1887. július hó.

Tisztelt szerkesztő ur!

Az ígért szép szó, ha megadják úgy jó. Itt
van a füldői levél

Azon kezdem, min az ujdonsült visitant szokta
kezdeni a társalgást — az időjárás. Hát ez bizony
nem sok kívánni valót hagy fenn. Bár többnyire az
ég borus, mint a gondolatokba merült ember homlo-
ka, hanem azért néha-néha ki-kiesillámlik a fürkész
fellegek alól a nap nyájas arca s ideig-óráig feledtet
velünk, hogy füldő-idényben kedvezőbb időjárás is el-
kelne. No de minek, hiszen alig vagyunk 10—12
család itt Kovácsnán s ennyiünkért csak nem süthet a
nap teljes erejéből. Mi lenne később, ha már most
kezdené pazarolni e „kevesekre” azt a jóakaratot,
a mit kánikulai hőségnek neveznek a földiek, mi lenne
akkor, ha a mint a jó kovácsnaiak hiszik, mikor
nyüzsgögni fog a sok vendég a Pokolsár s a vajna-
falvi hideg füldők körül.

S a kovácsnaiak ama reménye, hogy lesz ven-
dég quantum satis, legalább a priori nem is alaptalan.
A szenvedő emberiségre — már értem a hűlésben,
csuzos bántalmakban szenvedő emberiséget — menkö
furcsa hatása van ennek a Pokolsárnak. In specie!
Emlitettek előttem egy körösi embert, ki most 2 éve
Bachus karjain bevezetette magát a pokol tornáczába,
akarám mondani: saraiba; hiába volt minden erőlyes
fellépés és lebeszélés, hiába zárták el előle a férfiak
osztályának ajtaját: bemászott a kabinok tetején,
mert hát vele volt Bachus, de kevés idő múlva ott
hagyta a segítő társa, meg az ereje, úgy huzták ki a
megszederjesedett embert. Neki uram Isten, kezdik
dörzsölni fejetejétől a talpáig, meg vissza; az orvo-
sok munkája közben azt mondja egy kovácsnai jó
barátom: „ha ez az ember megél, én fogom kitar-
tani holta napjáig nadrággal.” Abban a perczen fel-
szökik az én emberem s úgy elszaladt, hogy mai na-
pig is mind szaladna, ha másnap, úgy történetből
csupán, a Szentmihály lován fenn nem akad. Már hogy
aztán az én ígértetvő jó barátom nem válthatta be
a nadrágigéretet, az nem rajta mult.

Tudok azonban egy más ellenkező esetet. Van
itt egy füldővendég, ki már 6 év óta látogatja Ko-
vácsnát, de oda se néz a Pokolsárnak, hanem azért

hűségesen megjelenik minden füldőidényben csupa há-
lából az iránt a palaoldatos, kénés, degettes s Isten
tudja mi minden zagyvalékos folyadék iránt, mely hat
év előtt a szó valódi értelmében egy idény alatt
lábra állította. Ha azokat a két és három kerekű ta-
ligákat, hordszékeket és mankókat, melyeket ez a Po-
kolsár sutba vágott, az itt kigyógyultakkal mind ösz-
szegyűjténék, olyan reklam-muzeumot lehetne beren-
dezni azoknak mennyiségéből, hogy az a délfrancia-
országi bourdellesi hasonczéltól felállított muzeum
kismiska lehetne hozzá képest. Indítványozni is fogom
a füldőbirtokosságnak, hogy az ily használatból kipusz-
tult járműveket évről-évre gyűjttesse össze s meggyő-
ződésnek okáért mutogassa; így talán inkább elhiszi
a rheumatikus közönség, hogy a pokolban is van üdv
azaz, hogy jó egészség.

Egyébiránt a mi gyógyvizeket illeti, nem csak
a pokolnak sarával dicsekedhetik Kovácsna. Van itt
a többek között egy ugynevezett „Horgász-kut”,
helyesebben Horgász-kut, ennek a vize gyomorbadok-
ban segít. Aztán az a minden ház udvarában előfor-
duló borvizkut, melynek használatáért egy füldőidényben
10 erős karajzárókat fizetünk taxa gyanánt; sok
helyütt meg a pokolsarával vetekedő kénés víz, miből
meleg füldőt készítenek egy pár hatosért. Jó ez kü-
lönösen azoknak, kik a 11—12 fok hőmérsékü po-
kolsár barátságosan fogadtatását minden előzékeny
bevezetés nélkül nem akarják azonnal élvezni. De az
az izzasztó barlang is, melynek hatása vetekedik egy
erélyes tankerületi főigazgató által vezetett érettségi
vizsga druckjával — sem felejtendő ám el, csak 2
krajczár a belépő díj, hanem a kijövetel... az már
csurron vizülés vagy végső esetben olyan valami, mit
csak egyszer tapasztalhat életében az ember... a
halál.

Pfuj! halálról beszélek, pedig hát én életvidám
levelet akarok jövőre írni egy közelebbi levelemben.
Addig is ég velünk.

Tentaparti.

Tanügy.

— Hivatalos rész. —

Szám 847—1887.

Brassó megye kir. tanfelügyelőjétől.

Brassó vármegye valamennyi népiskolai hatóságának.

Ö felségének arcképe

a nagyméltóságú vallás- és közoktatásügyi m. kir. mi-
nister urnak folyó évi június 25-én 5778. sz. a kelt
magas rendelete alapján tudomására juttatom az illető
iskolahatóságoknak, hogy a művészebb kivitelű olaj-
színnymatu képmásolást hazánkban meghonosít Lé-
grádi testvérek könyvkiadó czégnél újabban ismét egy
oly képmásolat jelent meg, a mely a legszelebb körü
elterjedésre van hivatva.

Ö császári és apostoli királyi felségének eredeti
felvétel után sokszorosított arcképe ez, mely szobák
s hivatalos helyiségek díszítésére igen alkalmas.

A kép Légrádi testvéreknek Budapestén Nádor-
utca 7. sz. alatt rendelhető meg s egy példány ára
vakkerette fessítve 16 frt, díszes aranyozott kerettel
együtt pedig 6—7—8—20 frttal több.

Brassó, 1887. július 14-én.

Koós Ferenc,
kir. tanácsos tanfelügyelő

Kimutatás

az eperjesi, nagykirályi és torockói tűzkárosultak se-
gélyezésére begyűlt könyöradományokról.

1. A középisk. tanáregyesület brassói körének
gyűjtése 25 frt. 2) Ezen összeg után kamat 12 kr. 3)
A helybeli magyar „Dalegyet” által rendezett estély
tiszta jövedelme 43 frt. 4) A magyar „Dalegyet” adom-
ánya 2 frt. 5) A helybeli magyar kaszinó adománya
10 frt. 6) Csizmadiák szövetkezete 2 frt. 7) Koós Fe-
rencz tanfelügyelő 1 frt. 8) Szerényi József szerkesztő
1 frt. 9) Kollár Ilona övönő 1 frt. Összesen 85 frt 12
kr, mely összeg három egyenlő részletben (a 38 frt
37 kr) a fenn megnevezett tűzkárosultak részére az il-
letékes alispáni, illetve polgármesteri hivatalokhoz az
1993, 1094, 1801, 1802. és 1803. számú postai ve-
vények tanúsítása szerint posta-utalvánnyal átirat ki-
sérétében folyó hó 10-én és 16-án elküldetett. A pos-
tai díjakat részben a dalegyet pértára fedezte.

Brassóban, 1887 évi július hó 18-án.

Józsa Mihály,
a brassó megyei főokul-
turgylet pénztárnok.

Helyi és vidéki hírek.

Elismerés. A nagyméltu vallás- és közoktatás-
ügyi miniszter ur a brassói állami iskolák gondnoksá-
gának ügybuzgó működéséért elismerését fejezte ki.

Gyűlés. A Brassói kereskedelmi és ipar-
egyesület. választmánya f. hó 19-én, kedden este,
8 órakor saját egyleti helyiségében ülést tart, melyre
a választmány t. tagjai ez uton is meghívattak. A

gyűlésnek több igen fontos tárgya van, ezek között a
huskérés is.

Kivándorlás Romániába. Lapunk 76. számában
többek között felemlítettük volt, hogy Hornung-
testvérek feketealmi hajlított székgyárukkal Ro-
mániába szándékoznak kivándorolni. Mint örömmel
értesülünk, a nevezett czég letett ezen szándékáról s
továbbra is itthon marad. Bizony okosabb is, mert
biz Romániában sem foly ám a tej és méz!

Övönővizsga. A belvárosi kisedővönőintézet első
évi vizsgája vasárnap d. e. folyt le az intézet helyisé-
geiben, melyek szűkeknek bizonyultak a nagy s di-
szes közönség befogadására. A vizsga 10 órától fél
tizenkettőig tartott s valóságos élvezet volt azon va-
lóban meglepő siker felett, melyet Kollár Ilona k.
a., övönő 8 hónap alatt a gyermekkel elért. Koós
Ferencz felügyelő biz. elnök kifejezést is adott a bi-
zottság és közönség öszinte, igaz elismerésének, mely-
hez mi is csatlakozunk, gratulálva egyrészt az övön-
őnek a mindenkit teljesen kielégített, bámulatos sike-
rét, másrészt az intézet fenntartóinak, hogy az első
magyar övönőhoz ily kitünő erőit sikerült megnyerni,
mint Kollár k. a. Mint értesülünk, az övönő felügyelő
bizottsága e vizsga alkalmából külön is elismerését
fejezte ki — írásban — Kollár Ilona övönőnek.

Népfölkelési tisztai tanfolyam. A második nép-
fölkelési tisztai tanfolyam — melyben csekély kivétel-
lel csupa tanferfiu fog részt venni — f. hó 24-én
kezdődik Brassóban is. Jó mulatást e kedves forró
nyári napokon!

Durva tappintatlanság. Vasárnap este Mehsner
vendéglő kertjének a nagy-utca felőli sarkában egy
társaság oly durva tapintatlansággal viselkedett a mel-
léttők ülő magyar társasággal szemben, hogy bezzeg
megérdemelt volna egy kis tisztességes rendreutasítást.
A magyarfaló kompániának sértette a fülét a magyar
szó s a társaság egy tagja nem restelte ennek kifeje-
zést adni, e szavakra fakadva: „Ueberall die unga-
rische Sprache, die ich so hasse.” Már pedig ha nem
„verhasst” nekik a magyar pénze (mert olyan volt,
ki magyar pénzen is él), becsülje is meg a nyelvét.
De mindenek előtt becsülje meg önmagát.

Sajtópör. A „Gazeta”-nak sajtópöre van. A vá-
lasztás alkalmával több háromszéki román papot s
tanítókat azzal vádolt, hogy eladták magukat a ma-
gyarságnak s ezért becseleneznek stb. nevezte. Az
illetők ezért sajtópört indítottak a „Gazeta” ellen.
Mint vádló Bodor Tivadar sepsi-szentgyörgyi ügyvéd
szererepel. Jó mulatást kívánunk!

Rendőri hírek. Verekedés. Tegnapelőtt este
Zsian György napszámos szóváltásba kerülve Duzsa
György társával, ez egy tégladarabba bezúgta fejét.
A tettes átadatott a bíróságnak. — Megtámadás.
Tegnap éjjel Muntean Petru lövészegyleti szolgát Ju-
rák Károly bérkocsis legénye Botár József megtámadta,
elvette tőle 24 frt. értékű ezüst óráját, majd földre
tepette s társai Botár András és Csép János segélyé-
vel a patakba vetette. A tettesek átadattak a bírósá-
gnak. — Elvesztett. Tegnapelőtt este az alsó sétaté-
ren elveszett egy gyémánttal díszített, u. n. angyal-
krajczárokból összerakott, aranyozott karperecz. A
találó kéri, azt a városkapitányságnál leadni. A
bérkocsik díjai. Minthogy a városkapitányság ér-
tesült, hogy a bérkocsisok különösen vasárnapokon
a város közelében, illetve területén fekvő kiránduló
helyekre való igénybevételénél a közönséget nagyon
zsarolják, ezennel kijelenti s tudatja, hogy a meg-
állapított díjgyezék szerint fél napra 2 frt. 50 kr,
egész napra 4 frt. illeti meg a bérkocsikat s hogy
nem szükséges az illetővel alkudni, hanem elég neki
az utazás czélját megmondani s ha nem képes az
illető kimutatni, hogy már igénybe van véve, köteles
rendelkezésre állani. Nagyon kívánatos volna, ha a
közönség a bérkocsisok túlköveteléseiről s esetleg visz-
saeeléséről a városkapitányságnál jelentést tenne.

Névtelen adakozó. Predeáról egy névtelen ada-
kozó hat forintot küldött be hozzánk azon kérés-
sel, hogy 3 frtot a tűz- s három forintot az árvízkaró-
sultak javára juttassunk. Az adományokat rendelteté-
sök helyére juttattuk.

Tudósítás vállalkozók részére. A brassói ke-
reskedelmi és iparkamara az érdekelt tudomására
hozza, miszerint a Brailában székelő konzulunknak f.
évi július hó 4-én 1453 szám alatt kelt jelentése sze-
rint f. július hó 26-án (új styl) délután 4 órakor a
román középítkezési kir. miniszteriumnál Bukarestben
a brailai balparti kikötőnek piloták és köveket leen-
dő megerősítésére czélzó munkálatok elvállalása tár-
gyában, mely munkálatok költségvetés szerint 96.019
lei 93 banit tesznek ki, árlejtési versenyajánlat fog tar-
tatni. A feltételek a nevezett miniszteriumnál vagy
Brailában az ottani kikötői bizottságnál tekinthetők meg.

Husfogyasztó szövetkezet. Fogarason f. hó 9-én
végleg megalakult a husfogyasztó szövetkezet. Elnök
Horváth Mihály főispán; alelnök Rottner József mé-
nesuradalmi igazgató; jegyző dr. Fejérvári; pénztáros
Zakariás József s gazda Krauss Hermann. Ezenkívül
választott 24 tagu választmány s 10 tagu felügyelő
bizottság.

Tűz Nagy-Ajtán. Folyó hó 14-én d. u. 2 óra-
kor Nagy-Ajtán Zárug Lukács kereskedő kőből épült
csúrv ismeretlen okból kigyulladt s a mellette lévő
cserepes istállóval együtt leégett. Benne égett az idei
szénatermés; 2 ökor és 2 bivalborju volt benne, me-
lyeket a tulajdonos honn nem léte miatt későn tud-
tak kiszabadítani és így annyira megrongálódtak, hogy
kevés remény van a kigyógyításukhoz. A kár tete-
mes, mivel az épületek a leg gondosabban most épít-
tetek. A tűz oka valószínűség szerint gyermeki vi-
gyázatlanság.

